

Præstetanker ved årsskiftet

Luften svirrer af ord - blandt nogle af dem er UNDSKYLD – SELFIE – DET BEKLAGER JEG.

Forleden nytårsdag prædikede jeg over bønnen FADERVOR.

Altid frejdig, når du går ..... med et fadervor i pagt skal du aldrig gyse – sådan har mange af os sunget ved begravelser: "Aldrig ræd for mørkets magt, stjernerne vil lyse, med et fadervor i pagt, skal du aldrig gyse.

Det er måske så meget sagt, altid at være frejdig, det er meget, der kan få det til, at gyse også i mig, men der er en tillidsfuldhed i ordene, en tillidsfuldhed som jeg gerne vil hive fat i også i dag – en tillid til, at alt hviler i Guds stærke hænder.

Årets ord i 2013 blev ordet "undskyld".

Ved nytårgudstjenesten i 2009 talte jeg over ordet lømmel pakke - og talte lidt om, hvordan sådanne negative ord skaber en vis form for vagtsomhed i os.

I år blev det så ordet "Undskyld". Der kan jeg bedre være med, også i den tilgang til tilværelsen som jeg synes, at ordet undskyld det rummer.

Det bærer nemlig i sig et håb, et håb om, at det undskyld jeg får over mine læber, kan ændre på en måske fastlåst situation, et håb om forandring.

En skrev forleden, at et undskyld gør skylden alvorlig, som en vi kan tage på os, fordi vi godt ved, at der fik vi ups godt nok jokket i det berømte spinatbad endnu engang – det var min skyld – det må du sørme undskylde mig – altså vil du ikke godt være sød for hundrede syttende gang, at se bort fra min skyld – please.

Der er bare det ved det, at skylden – bryder vi os ikke synderligt meget om, det er ikke min fejl, det er ikke min skyld, siger vi – og kaster skylden på de andre, fordi vi ikke tør kigge på os selv.

Et andet ord der har svirret i luften på det sidste er ordet Selfie – der har vi for alvor fået øje på os selv.

Det er blevet in at tage et billede af sig selv på smartphonen og så uploade det på de sociale medier - er man sammen med en hel masse mennesker, der er ligesom en selv, er lidt self – fede – så er det da skønt.

Det er sjovt, lidt sjovt synes jeg, men der kan også være en lidt kedelig tendens ved det, at vi bliver for selvfede, har vi kun kameraet rettet mod os selv, jamen så ser vi ikke verden, menneskene omkring os, guds skaberværk.

Hans er riget og magten og æren i evighed står der også i Fadervor, Hans er Riget, Magten og Æren, ikke mig, min - heldigvis da for det – for der er en kæmpe stor befrielse i, at vi kan vende kameraet væk fra os selv og vores egen lyst til at være det betydningsfulde centrum for universet og så give lidt plads til hinanden.

I lyset af Fadervor kan vi gå ind i det nye år fulde af tillid, for vi kan være dem vi er – skyldige eller uskyldige, Guds børn, elskede og villet af ham i tid og evighed og det er slet ikke så ringe endda, er det vel!

*Marianne Agerholm
Sognepræst*